

Preek Nehemia 3

Broeders, zusters,

Wat dacht u toen we met het lezen van dit hoofdstuk begonnen? Moet dat nou? Al die namen en zo'n saai verslag. Aan tafel sla je zulke stukken meestal over. Wat zeggen al die namen je nou? Wat moet je ermee?

Namenlijsten vinden we meestal niet zo interessant. Tenzij je iets met de namen van die mensen hebt, dan wel. Ik herinner me dat we een jaar of negen geleden met een groep uit de gemeente in Yad Vashem in Jeruzalem waren. En daar hingen aan een gedenkmuur enorme lijsten van mensen die Joden geholpen hadden in de oorlog. Enkele reisgenoten gingen op zoek, omdat ze wisten dat er familieleden tussen zouden hangen. Dan krijgt zo'n lijst ineens betekenis! Op eenzelfde manier zal de lijst van Nehemia 3 ook wel interessant geweest zijn voor de nakomelingen van de teruggekeerde ballingen. Kijk, daar staat de naam van m'n opa, of m'n overgrootvader, die heeft ook nog meegebouwd. En gaat het hier in de kerk ook niet zo. De gevoelswaarde van een kerkgebouw neemt toe als je weet dat je grootvader die kerkbanken heeft helpen maken, of schilderen, of als je weet dat jouw voorouder z'n laatste cent heeft omgedraaid om mee te betalen aan het kerkgebouw of het orgel.

Als we vanmorgen Nehemia 3 bekijken dan zijn er toch best een paar interessante dingen te vinden in het hoofdstuk, die we ook weer kunnen toepassen op de christelijke gemeente. Dit hoofdstuk staat niet voor niets in de Bijbel en ook voor dit gedeelte geldt dat 'dit schriftwoord door God is ingegeven' zoals Paulus aan Timotheüs later zal schrijven (2Tim.3:16).

In Nehemia 3 wordt een rondje om de stad Jeruzalem gemaakt. In het 1^e vers begint de restauratie bij de Schaapspoort en in het 32^e vers eindigt het ook weer bij de Schaapspoort. Is dat belangrijk? Ik denk het wel. Als we even op de namen van de poorten letten dan komen we ook nog de Vispoort tegen. Dat is de plaats waar vis wordt verkocht. De Dalpoort is de poort die op het dal van Hinnom uitkomt. De Paardenpoort is de plaats waar de paarden van de soldaten verzorgd werden. De Oostpoort is de poort die uitkijkt op de Olijfberg. De poort waardoor eens de Messias de stad zal binnenkomen, als Hij terugkomt. Maar Nehemia begint met te vertellen over de Schaapspoort. We lezen dat Eljasib, de

hogepriester, de poort heiligde en daarna de deuren plaatsten. Nehemia begint met de Schaapspoort omdat via deze poort de offerdieren, de schapen, de stad binnengebracht werden. Bij de poort kon het volk dieren kopen voor het brengen van een offer. In de heuvels rondom Jeruzalem waren veel herders. Meestal waren de herders door de priesters ingehuurd om de kudden te wijden. Er werden allerlei offers gebracht door de priesters. Het Schuldoffer, als je een zonde wilde belijden. Het Dankoffer, als je wilde danken voor een goede oogst. Dus, wie een offer wilde brengen aan God, moest met z'n schaap door de schaapspoort naar binnen. Vandaar die naam: Schaapspoort. De dieren waren nodig voor de dienst aan God. Dus die Schaapspoort heeft een belangrijke functie. Je ziet ook dat het de enige poort is die geheiligd wordt. Er vindt een speciale ceremonie plaats. Het volk zingt, bidt en wijdt de poort aan de dienst van God.

Ik denk dat daar wel een belangrijke les in zit. Als we het hebben in de gemeente over taken die gedaan moeten worden zijn er dingen die bovenaan moeten staan. Dingen die prioriteit moeten hebben. De Schaapspoort wordt eerst genoemd en wordt geheiligd. Die poort heeft rechtstreeks te maken met de dienst aan God en onze omgang met Hem. Dat geldt ook voor de gemeente. Het gaat om Hem. Dat is het hart van alles.

Je zou kunnen zeggen dat de Schaapspoort, waar de offerdieren binnenkwamen, vooruit wijst naar dat grote offer op Golgotha, waar Jezus geofferd werd. Hij gaf daar Zijn leven om voor ons verzoening tot stand te brengen. Alleen zo hebben we toegang tot Gods hart. Alleen zo is er bevrijding van schuld. Dankzij dat offer is er niets meer dat ons buiten het bereik van Gods liefde brengt. We mogen vrij tot God gaan. Dat is het hart van al ons gemeentewerk. Dat is het fundament! Hij is de eerste en de laatste. En daarom wordt door Nehemia bij de Schaapspoort begonnen en geëindigd in het derde hoofdstuk. Dat is het eerste en het belangrijkste!

Het tweede dat opvalt is dat er heel verschillende mensen mee werken aan de herbouw. We hebben al gelezen dat de priesters bij de Schaapspoort aan het werk waren. Logisch, zij voelen zich betrokken bij de offerdienst. Verder lezen we over mensen uit de omliggende plaatsen. Mensen uit Jericho, Gibeon, Mizpa, Tekoa (dat is de plaats waar de profeet Amos vandaan kwam).

In vs. 8 wordt dan de naam van Uzziël genoemd. Hij is edelsmid. Zeg maar een juwelier. Het ruwe werk is toch iets heel anders dan het precieze werk waar hij gewoonlijk de kost mee verdient. En Hananja, is een zalfbereider, een apotheker. Ook niet iemand die

dagelijks op de steiger staat. Maar ze zijn er. Ze willen meedoen. Ook al moeten ze het voelen in de portemonnee. De liefde voor God en zijn volk geeft de doorslag. Wat het zwaarst is, moet het zwaarst wegeen. Ook als het ten koste van je zaken gaat. De winkel moet maar even dicht. Eerst de muur.

In vs. 12 wordt Sallum genoemd. Hij werkt samen met zijn dochters aan de muur. Ook vrouwen werken mee aan de muur. In de oud-oosterse cultuur zijn vrouwen niet bepaald in tel. Er werd bij een zwangerschap sterk gehoopt dat er een jongen geboren zou worden. Zonen zijn erfgenamen, die de naam van de familie in stand houden. Maar hier krijgen de dochters van Sallum een eervolle vermelding. Alsof de Bijbel ons hier wil voorhouden dat God het werk van de zusters net zo zeer waardeert. Een richtingaanwijzer naar Galaten 3 waar staat dat in Christus geen sprake is van Jood of Griek, slaaf of vrije, mannelijk of vrouwelijk...(3:28).

In vs. 30 lezen we dat Hanun de zesde zoon van Zalaf ook mee werkt, samen met z'n vader. Zalaf had nog vijf zonen, maar alleen Hanun doet mee. Dat kan soms zo gaan in gezinnen. Jij kunt ook de enige zijn uit je gezin die gelooft, of de enige die bereid is de handen uit de mouwen te steken voor het werk in de gemeente. Laat deze Hanun dan een stimulans voor je zijn. Hij zette zijn schouders onder het werk van God.

Zo zijn er dus allerlei mensen die meedoen aan de herbouw van Jeruzalem. Geestelijken, goudsmiden, zalfbereiders, handelaars, vrouwen en inwoners van de omliggende dorpen. Ouderen en jongeren. Ieder liet zich inschakelen, met z'n eigen talenten, met z'n eigen gaven. Niemand is ongeschikt. De Here God kan iedereen gebruiken.

Je voelt wel aan dat dit prachtig aansluit bij ons jaarthema 'verbondenheid'. Met dit thema willen we de gemeente graag stimuleren om ieder z'n steentje te laten bijdragen aan het gemeente werk. In het Nieuwe Testament wordt de gemeente vergeleken met een bouwwerk. Daar is in voorgaande preken al bij stil gestaan. Tegen de gemeente in Korinthe (3:9) wordt gezegd dat ze Gods bouwwerk zijn. En Petrus schrijft dat de lezers zich moeten laten inschakelen als levende stenen voor de bouw van een geestelijk huis (1 Petrus 2:5). Paulus en Petrus zeggen eigenlijk hetzelfde. Er is een fundament gelegd. Jezus Christus. Hij is de hoeksteen. En wij mogen bouwen. Ons door God laten inschakelen. Je steentje bijdragen. De gaven die je van God gekregen hebt ook inzetten voor God.

Daar over nadenkend komen er gelijk twee vragen op ons af. In de eerste plaats de vraag of je beschikbaar wilt zijn voor God en Zijn gemeente? Om bij het beeld van de muur van

Jeruzalem te blijven. Wil je meebouwen aan de muur, of wil je wel de bescherming als de muur klaar is, maar er niet aan meehelpen? Ik heb vaak het idee dat er mensen zijn die wel de lusten willen van de gemeente, maar niet de lasten. Wel a.h.w. mee-eten, maar niet meehelpen bij het voedsel klaarmaken, of helpen bij tafeldekken of de afwas. Mag ik jullie vragen daar eens ernstig over na te denken? Hoe zit jij hier? Wat is je aandeel? Dat is het eerste, wil je beschikbaar zijn? Het tweede is de vraag of in de gemeente bekend is wat jouw talenten zijn? Vaak worden er voor bepaalde taken mensen gezocht en kunnen we ze niet vinden, gewoon omdat we niet weten dat jij daar toevallig heel geschikt voor bent. Een zondag als deze, met onze tijdscollecte, is een mooi moment om daar verandering in te brengen.

Er is nog iets waar ik graag de aandacht voor wil vragen. Er is namelijk in het hoofdstuk een woordje dat steeds weer terugkomt. Dat is het woordje 'daarnaast'. Als u uw HSV vertaling bij u hebt dan zie u onder aan de bladzijde een verklaring staan van dit woordje. Het betekent letterlijk 'aan zijn hand' of 'aan hun hand'. Dat vind ik wel mooi. Als een soort refrein loopt dat woordje door het hele hoofdstuk. Het klinkt een beetje als hand in hand, schouder aan schouder. Al die verschillende mensen zijn samen aan het werk. Met elkaar verbonden, een van hart en ziel. *Heer wat een voorrecht, om in liefde te gaan, schouder aan schouder in uw wijngaard te staan. Samen te dienen.....*

Maar Nehemia wil het niet mooier maken dan het in werkelijkheid is. Het is niet alleen maar een succesverhaal daar aan die muur in Jeruzalem. Er zijn ook mensen die niet meedoen. We lezen in vs. 5 dat er ook mensen uit Tekoa waren die niet bereid waren vieze handen te maken. Het waren de vooraanstaanden. Mensen die zichzelf te goed voelden om de handen uit de mouwen te steken. Ook dat kun je in de gemeente tegenkomen. Naar mijn overtuiging heb je dan echt geen gevoel voor verhoudingen. Hoe kun je nu in de gemeente van Christus denken dat jij te goed bent voor het werk. Heb je dan besef wie jezelf bent ten opzichte van de Here God? God is de Schepper, die de hemel heeft leeg gegeven om jou te kunnen redden. Hij gaf het liefste wat Hij had, Zijn Zoon, om jou te kunnen verlossen. Voor de God die jou heeft willen verlossen heb je toch alles over? Dat moet toch prioriteit hebben?

In vs. 20 lezen we gelukkig ook dat het anders kan. Baruch neemt twee gedeelten voor z'n rekening. Hij geeft zich helemaal voor de herbouw van de muur. En dat komen we gelukkig in de gemeente ook tegen. Mensen die met hart en ziel aan het bouwen zijn geslagen uit liefde voor hun hemelse Vader.

We komen nog iets opvallends tegen in de gelezen tekst. Behalve het woordje 'daarnaast' (zeg maar: schouder aan schouder) is dat mensen werken 'tegenover of naast hun huis' (zie 10,23,28,29). Ook dat is niet onbelangrijk. Het is begrijpelijk dat je daar werkt waar je het meest voor gemotiveerd bent. Het zal toch een gevoel van veiligheid geven, dat de muur ter hoogte van je eigen huis weer stevig is gerestaureerd.

Ook bij het werk in de gemeente zie je dat mensen actief zijn voor dat stukje werk waar ze voor gemotiveerd zijn. En dat is prima. Gaven en talenten hebben ook met interesses te maken. Logisch dat muzikanten muziek maken en handwerkers meehelpen bij de restauratie van het orgel. Logisch dat de één graag met kinderen of tieners werkt en de ander vluchtelingen bezoekt, of de ouderen in de gemeente. Er zijn ook mensen in de gemeente met hart voor zending en evangelisatie. En gelukkig zijn er ook mensen die financiële administratie leuk vinden. Als ik dat moest doen werd het een rommeltje 😊. Zo mag ieder zich inzetten op dat terrein waar z'n interesse ligt en waar z'n bekwaamheden liggen. Maar het werkt allemaal mee aan het grote geheel. We bouwen aan die ene muur. Je kunt jouw stukje van de muur nog zo goed voor elkaar hebben, maar als ergens anders nog een bres in de muur zit, is ook jouw stukje kwetsbaar. En daarom is eensgezindheid belangrijk en respect voor elkaars werk. Onderlinge verdeeldheid verzwakt het werk, onderlinge liefde en waardering bindt samen.

En zo zijn we bijna de stad rond. We begonnen bij de Schaapspoort en we eindigen bij de Schaapspoort. En dat brengt ons meteen bij het doel van die hele herbouw van de stad. Nehemia is een teruggekeerde balling. Maar voor hem waren er ook al anderen teruggekeerd, zoals Ezra en Zerubabel. Zij waren al teruggekeerd om de tempel te herbouwen. Maar geofferd werd er niet. Daarvoor was de situatie te onveilig. Maar nu de muren weer staan, kan de eredienst in de tempel weer beginnen. Dat is het doel van alle inspanningen. De dienst aan God moet kunnen doorgaan. De bouw van de tempel en de muren was belangrijker dan de bouw van een eigen huis en het bewerken van de eigen akker!

In het Nieuwe Testament wordt de gemeente een tempel genoemd. Een werkplaats van de Heilige Geest. De gemeente is de plek waar mensen God ontmoeten en waar mensen elkaar als broers en zussen ontmoeten: Gods gezin in liefde met elkaar verbonden.

Binnen de muren van Jeruzalem vindt het gewone leven plaats. Maar altijd was daar die tempel zichtbaar. Het gewone leven vond als het ware plaats onder de rook van de tempel, waar de offers branden.

Zo mag je als christen ook je leven leiden. Je werk, je gezin, je hobby's. Prachtig! Maar zie de gemeente niet als de plaats waar je op zondag een uurtje uitzit, maar laat je hele leven gestempeld zijn door dat grote offer van Jezus Christus aan het kruis van Golgotha en de verbondenheid met de Nieuwtestamentische tempel, de gemeente.

En hoe doe je dat? Door je steentje bij te dragen en zo de gemeente sterker te maken. En dat er heel verschillende stenen in zijn te zetten dat hebben we al wel begrepen. Toch zijn er wel een paar die ik heel graag wil benadrukken. De eerste is de steen van gebed. Gebed voor de gemeente, gebed voor onze jongeren, gebed voor onze zending, gebed voor onze zieken. Ik weet heel goed hoe druk je kunt zijn. Ik weet ook hoe groot de valkuil is, om het gebed er dan bij in te laten schieten. Want je kunt best een poosje op de automatische piloot geloven. Maar neem van mij aan dat het geloof verschaalt en uiteindelijk schipbreuk lijdt. Het kan en mag niet zonder gebed. De gemeente is een geestelijk huis en geen menselijke organisatie. En een geestelijk huis kan niet zonder gebed.

Ook wil ik de steen van liefde graag noemen. En dan bedoel ik de liefde zoals Jezus die heeft. Dienstbare liefde. Liefde die niet voor eigen eer, of eigen gelijk gaat, maar liefde die dient. Liefde die de ander het licht in de ogen gunt. Liefde die ruimte geeft!

En tenslotte wil ik nog de steen van trouw noemen. Trouw zijn in het bezoeken van samenkomsten, trouw zijn aan elkaar, ook als het je wat kost. Omdat onze God trouw is, en omdat Hij je lief is, omdat je broer en zus in de gemeente je lief is!

In Nehemia 6:15 lezen we dat het werk aan de muur in 52 dagen werd voltooid. Zelfs de vijanden van Nehemia waren onder de indruk. Uiteindelijk konden ook zij alleen maar erkennen dat dit een werk was dat met Gods hulp gedaan moet zijn!

Wat zou het geweldig zijn als buitenstaanders ook zo naar onze gemeente zouden kijken. Die kerk daar, die mensen, het enthousiasme spat ervan af. Wat een liefde, wat een trouw, wat een verbondenheid. Het kan niet ongemerkt blijven. Schouder aan schouder zijn ze aan het werk en bouwen ze op het fundament Christus.

Ik droom ervan.....ik ga ervoor.....doe je mee? AMEN